

У Х В А Л А
ТРЕТЬОЇ КОЛЕГІЇ СУДДІВ
ДРУГОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ

про відмову у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою товариства з обмеженою відповідальністю „Регіональний центр „Мікрохірургія ока“ щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень статей 11, 49, 50, 52 Закону України „Про виконавче провадження“ від 21 квітня 1999 року № 606–XIV, статті 57 Закону України „Про виконавче провадження“ від 2 червня 2016 року № 1404–VIII

м. К и ї в
17 квітня 2018 року
№ 90-3(II)/2018

Справа № 3-131/2018 (5343/17)

Третя колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України у складі:

Касмініна Олександра Володимировича – головуючого,
Городовенка Віктора Валентиновича – доповідача,
Лемака Василя Васильовича,

розглянула на засіданні питання про відкриття конституційного провадження у справі за конституційною скаргою товариства з обмеженою відповідальністю „Регіональний центр „Мікрохірургія ока“ щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень статей 11, 49, 50, 52 Закону України „Про виконавче провадження“ від 21 квітня 1999 року № 606–XIV (Відомості Верховної Ради України, 1999 р., № 24, ст. 207) зі змінами, статті 57 Закону України „Про виконавче провадження“ від 2 червня 2016 року № 1404–VIII (Відомості Верховної Ради України, 2016 р., № 30, ст. 542) зі змінами.

Заслухавши суддю-доповідача Городовенка В.В. та дослідивши матеріали справи, Третя колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України

у с т а н о в и л а :

1. Товариство з обмеженою відповідальністю „Регіональний центр „Мікрохірургія ока“ (далі – Товариство) в особі його директора Демянишина О.Г. – уповноваженої особи, яка діє від імені юридичної особи – звернулося до Конституційного Суду України з клопотанням визнати такими, що не відповідають Конституції України (є неконституційними), положення статей 11, 49, 50, 52 Закону України „Про виконавче провадження“ від 21 квітня 1999 року № 606–XIV зі змінами (далі – Закон № 606), статті 57 Закону України „Про виконавче провадження“ від 2 червня 2016 року № 1404–VIII зі змінами (далі – Закон № 1404), а саме:

– Закону № 606, згідно з якими державний виконавець „здійснює заходи, необхідні для своєчасного і в повному обсязі виконання рішення, зазначеного в документі на примусове виконання рішення (далі – виконавчий документ), у спосіб та в порядку, встановленому виконавчим документом і цим Законом“ (абзац другий частини другої статті 11); виконавче провадження підлягає закінченню у разі „фактичного виконання в повному обсязі рішення згідно з виконавчим документом“ (пункт 8 частини першої статті 49); „у разі якщо у виконавчому провадженні державним виконавцем накладено арешт на майно боржника, у постанові про закінчення виконавчого провадження або повернення виконавчого документа до суду або іншого органу (посадовій особі), який його видав, державний виконавець зазначає про зняття арешту, накладеного на майно боржника“ (частина друга статті 50); „звернення стягнення на майно боржника полягає в його арешті, вилученні та примусовій реалізації“ (частина перша статті 52);

– статті 57 Закону № 1404, за якими „визначення вартості майна боржника здійснюється за взаємною згодою сторонами виконавчого

провадження“ (частина перша); „у разі якщо сторони виконавчого провадження, а також заставодержатель у 10-денний строк з дня винесення виконавцем постанови про арешт майна боржника не досягли згоди щодо вартості майна та письмово не повідомили виконавця про визначену ними вартість майна, виконавець самостійно визначає вартість майна боржника“ (абзац перший частини другої); „у разі якщо сторони виконавчого провадження не дійшли згоди щодо визначення вартості майна, визначення вартості майна боржника здійснюється виконавцем за ринковими цінами, що діють на день визначення вартості майна“ (абзац перший частини третьої); „у разі якщо визначити вартість майна (окремих предметів) складно, виконавець має право залучити суб'єкта оціночної діяльності – суб'єкта господарювання для проведення оцінки майна“ (частина четверта).

Автор клопотання вважає, що оспорювані положення Закону № 606, Закону № 1404, застосовані в остаточному судовому рішенні у його справі, порушують право власності Товариства та суперечать положенням частини четвертої статті 13, частин першої, четвертої, п'ятої, шостої статті 41, частини першої статті 42 Конституції України, оскільки призводять до примусового відчуження об'єктів права приватної власності, яке за Конституцією України допускається лише в умовах воєнного чи надзвичайного стану. Аргументуючи це, Товариство вказує на позбавлення його внаслідок застосування оспорюваних положень Закону № 606, Закону № 1404 права власності на майно без можливості виплати грошових коштів, зазначає про відсутність за Законом № 1404 права на добровільне виконання рішень суду, а також посилається на статтю 1 Першого протоколу до Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод 1950 року щодо необхідності дотримання розумної пропорційності між втручанням у право власності особи та інтересами суспільства.

Товариство вважає, що оспорювані положення Закону № 606, які втратили чинність, можуть бути розглянуті Конституційним Судом України, оскільки вони продовжують застосовуватися до правовідносин, які виникли

під час їх чинності, та посилається на ухвали Шевченківського районного суду міста Чернівці від 23 серпня 2017 року, апеляційного суду Чернівецької області від 9 жовтня 2017 року.

Суб'єкт права на конституційну скаргу долучив до клопотання копії ухвал Шевченківського районного суду міста Чернівці від 30 жовтня 2015 року, Вищого спеціалізованого суду України з розгляду цивільних і кримінальних справ від 24 лютого 2016 року, інших судових рішень стосовно нього, а також копію постанови судової палати у цивільних справах Верховного Суду України від 12 квітня 2017 року, яка, на думку автора клопотання, є остаточним судовим рішенням у його справі.

2. Вирішуючи питання щодо відкриття конституційного провадження у справі, Третя колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України виходить з такого.

2.1. У частині першій статті 8 Закону України „Про Конституційний Суд України“ встановлено, що Конституційний Суд України розглядає питання щодо відповідності Конституції України (конституційності) чинних актів (їх окремих положень).

Відповідно до пункту 2 розділу XIII „Прикінцеві та перехідні положення“ Закону № 1404 Закон № 606, який включав також оспорювані положення статей 11, 49, 50, 52, втратив чинність з 5 жовтня 2016 року, тобто до звернення Товариства до Конституційного Суду України з конституційною скаргою. Згідно із Законом України „Про Конституційний Суд України“ втрата чинності актом (його окремими положеннями), щодо якого порушено питання відповідності Конституції України, крім випадків, передбачених частиною другою статті 8 цього закону, є підставою для відмови у відкритті конституційного провадження у справі (пункт 5 статті 62).

2.2. Відповідно до Закону України „Про Конституційний Суд України“ у конституційній скарзі зазначається обґрунтування тверджень щодо неконституційності закону України (його окремих положень) із зазначенням того, яке з гарантованих Конституцією України прав людини, на думку суб'єкта права на конституційну скаргу, зазнало порушення внаслідок застосування закону (пункт 6 частини другої статті 55); Конституційний Суд України відмовляє у відкритті конституційного провадження, визнавши конституційну скаргу неприйнятною, зокрема, якщо її зміст і вимоги є очевидно необґрунтованими (частина четверта статті 77). Отже, суб'єкт права на конституційну скаргу повинен навести аргументи, які підтверджували б порушення його конституційних прав оспорюваним законом України (його окремими положеннями).

Обґрунтування конституційної скарги зводиться до цитування Товариством частини четвертої статті 13, частин першої, четвертої, п'ятої, шостої статті 41, частини першої статті 42 Конституції України, викладення власного розуміння їх змісту, незгоди із законодавчим порядком примусового виконавчого провадження та ухваленими не на його користь судовими рішеннями, що не є аргументами на підтвердження неконституційності оспорюваних положень Закону № 606, Закону № 1404.

Отже, автор клопотання не навів обґрунтування тверджень щодо неконституційності положень статей 11, 49, 50, 52 Закону № 606, статті 57 Закону № 1404, чим не дотримав вимог пункту 6 частини другої статті 55 Закону України „Про Конституційний Суд України“.

Наведене є підставою для відмови у відкритті конституційного провадження у справі згідно з пунктами 4, 5 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – неприйнятність конституційної скарги; втрата чинності актом (його окремими положеннями), щодо якого порушено питання відповідності Конституції України.

Враховуючи викладене та керуючись статтями 147, 151¹, 153 Конституції України, статтями 7, 8, 32, 37, 50, 55, 56, 58, 62, 77, 86 Закону України „Про Конституційний Суд України“, § 45, § 56 Регламенту Конституційного Суду України, Третя колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України

у х в а л и л а:

1. Відмовити у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою товариства з обмеженою відповідальністю „Регіональний центр „Мікрохірургія ока“ щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень статей 11, 49, 50, 52 Закону України „Про виконавче провадження“ від 21 квітня 1999 року № 606–XIV зі змінами, статті 57 Закону України „Про виконавче провадження“ від 2 червня 2016 року № 1404–VIII зі змінами на підставі пунктів 4, 5 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – неприйнятність конституційної скарги; втрата чинності актом (його окремими положеннями), щодо якого порушено питання відповідності Конституції України.

2. Ухвала Третьої колегії суддів Другого сенату Конституційного Суду України є остаточною.

Судді
Конституційного Суду України

Городовенко В.В.

Касмінін О.В.

Лемак В.В.